

Kansankirkko ja poliittiset puolueet

VILLE NIITTYNEN

Kirjoittaja on Rauman seurakunnan vt. kirkkoherra.

Kirkot olivat jouluna täynnä, ja silloin ajatus kansankirkosta tuntui erityisen todelta. Toinen kansankirkon tunnusmerkki on kirkollinen demokratia. Demokratia ja puolueet kuuluvat yhteen. Kansanvalta rekrytoituu, mobilisoiuu, kanavoituu ja saa käyttövoimansa juuri poliittisten puolueiden kautta. Kirkon piirissä ei puolueista ja politiikasta ole kuitenkaan totuttu vapautuneesti puhumaan. Avomuudelle ja analyysille on siis tilausta.

Isot porvaripuolueemme ovat perinteisesti kansankirkon tukijoita. Markkinatalouden periaatteet ja elinkeinoelämän äänen kuuntelu ovat kuitenkin jossain määrin etäännyttäneet niitä kirkosta.

Historian perintö ja monissa kohdin yhteinen arvopohja ovat silti taanneet sen, että kirkon ja porvaripuolueiden on ollut helppo löytää monissa asioissa yhteinen tai vähintään riitasoinnuton sävel.

Syvä juopa, joka aikoinaan repesi kirkon ja työväenliikkeen välille kuuluu eittämättä maamme historian suurten tragedioiden joukkoon. Kirkko unohti tehtävänsä pienen ihmisen puolustajana, ja työväenliikkeen johtajat harhautuivat tieteellisen sosialismin kaiken kattavaan teoriaan, jossa järki ja materialismi korvasivat Jumalan ja hänen lähellään elämisen. Johtajistaan poiketen eivät työväestö ja pienviljelijät kuitenkaan kirkkoa jättäneet: vaikka vasemmiston yhteinen kannatus vaaleissa saattoi sodanjälkeisessä Suomessa olla 50 %:n tuntumassa, kuului silti yli 90 % suomalaisista kirkkoon.

Tätä nykyä juopa kirkon ja vasem-

miston välillä on pitkälti umpeutunut. Sen huomaa jo tarkastelemalla demari-

en johtohenkilöitä: entinen innokas seurakuntanuori puheenjohtajana, ex-piispa varapuheenjohtajana, ortodoksipappi eurokansanedustajana jne. Myös Vasemmistoliiton taannoinen puheenjohtaja Suvi-Anne

Siimes profiloitui julki-ortodoksina.

Kirkon asema on vahva maamme ruotsinkielisten keskuudessa. Kaikkien ruotsinkielisten kirkon jäsenten postiluukusta tipahtaa joka viikko Porvoon hiippakunnan lehti Kyrkpressen. Kirkko, oma paikallisseurakunta ja Kyrkpressen vahvistavat omalta osaltaan ruotsinkielisten muutenkin vahvaa yhteisöllisyyttä. Kyrkpressen luetaan tarkasti ja se onkin maamme ylivoimaisesti laajalevikkisin ja luetuin ruotsinkielinen lehti. Kirkkomyönteisyys näkyy

” Syvä juopa, joka aikoinaan repesi kirkon ja työväenliikkeen välille kuuluu eittämättä maamme historian suurten tragedioiden joukkoon.”

vääjäämättä myös RKP:n politiikassa.

Kristillisidemokraateilla on lämpimän suhde kirkkoon. Puoluetta on vieläpä viime vuosina reivattu kansankirkollisempaan suuntaan, kun vapaiden suuntien ja herätysliikkeiden vaikutusta puolueessa on haluttu pienentää. Mutta jo tätä ennenkin kirkon ja kristillisten on ollut helppo löytää yhteinen linja monissa poliittisen agendan asiakysymyksissä.

Kirkko on saanut Perussuomalaisilta tervetullutta tukea taistelussaan kristillisyyden aseman puolesta koululaitoksen sisällä. Maahanmuuttajakysymyksissä ollaan sen sijaan oltu eri linjoilla.

On suuri vahinko, jos Vihreät ja kirkko jatkavat ajautumistaan yhä kauemmas toisistaan. Vihreät eivät ole osanneet nähdä sitä potentiaalia, joka kirkolla on annettavana ympäristönsuojelulle. Kristinuskon sanomassa on tällä saralla nimittäin jotain extraa: ihmisen ulkopuolelta kumpuava motivaatio epäitsekkyteen. Jumalan luomakunnan arvostaminen, kohtuullinen elämäntapa ja arjen eettiset ekovalinnat ovat kirkon sisällä tätä nykyä korkeassa kurssissa ja ympäristöherätys tosiasia.